

ÁFRA PIROSKA

Angyal

Ahol a völgy ölelésében a néma fák között
zöld selyemszalagként erdei út gurul,
az ég csillagszövetén át a hajnal éneke kicsordul.
Mennyi zöngé, mennyi jel, melyre békén figyelni kell...
Kérges karotok tűnődve bámulom... égis értek, mégis
úgy érzem, köztetek van az otthonom...
Gyökereitek fonalán patak játszik, mint zongorák...
M megbújó ágaitokon fénysugár ível át,
mely csillogó ékszerként emel rátok gyémántkoronát.
Lásd meg az életet a fában, csodát a lét dallamában,
emléket a préselt ibolyában, szerelmet a szív dobbanásában!
Valami boldogságot érzek, valami bájos zenét,
harmóniát a létben, a lélek szivárványünnepét!
A somvirág kelyhébe zárva őrzi a nyár dallamát,
ha harmatcsepp borul rá halkán, elejti féltett zálogát.
Mint anya és gyermek: a fa és a virág...
egymás éltét bearanyozva, hús folyamként sodródni tovább.
Sanzonok, most csendesén szóljatok, csak szívből, édesen!
Feldereng sok ifjú álom, nem marad rejtve semmi sem!
Egy angyalt látok: szárnya virágos ág, arca rózsáalom,
dalolja víg dalát. Hangja selymére táncra kel az erdő,
csendesén ringatóznak a fák.
Hajnali ködfátyol lebben, s a természet bűvkörébe zár.
Várj, angyal, ne menj még, varázsolj csodát!
De ő már nem érthette az emberek szavát. Aranyport hullatva
szárnyából – messze, az égbe szállt!

A magyar irodalom gyöngyszemei
csoport a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/104478816423860/>